

som foreslaaet af Kommissionens Flertal, idet dette jo bl. a. ønskede en Generaldirektør og 4 Direktører, medens Forslaget indskrænker sig til 1 Generaldirektør og 2 Direktører. Kommissionen gik ogsaa med Hensyn til den Indfyldelse, som den samlede Direktion skulde have ved Afgørelsen af Sagerne, noget videre, end Tilfældet vil blive efter det foreliggende Forslag, idet man jo, naar henses til Ministeriets Skrivelse af 29. Juli 1902 maa antage, at Forholdet omtrent vil blive som nu, saa at det altsaa bliver Generaldirektøren, der tager den endelige Bestemmelse, medens de to Direktører nærmest blive raadgivende, ganske vist med Ret til at indføre deres Anskuelse i den Forhandlingsprotokol, som forelægges Ministeren. Naar det i Bemærkningerne er anført, at Grunden til Indskrænkningen til de tre Direktører navnlig har været den, at Generaldirektøren efter Kommissionens Forslag vilde faa et for lille Virkefelt, saa ansér jeg det netop for mit Vedkommende for heldigst, at Generaldirektøren ikke paa de specielle Omraader har for meget at gøre. Jeg mener, at der bør læynes ham tilstrækkelig Lejlighed og Tid til at skaffe sig et Overblik over hele Banestyrelsen, dels af Hensyn til Trafiksikkerheden og dels af Hensyn til Banernes Udbytte, og at det vil blive temmelig meget, om der ved Siden af dette skal tildeles ham et særligt Departement, ikke mindst, om dette skulde blive i den tekniske Afdeling, som ganske sikkert kræver en enkelt Mands fulde Arbejde.

Hvad angaar Decentralisationen, er der ganske vist ogsaa sket et Skridt der henimod i Lovforslaget, men ikke saa vidtgaaende som foreslaaet af Kommissionen. Kommissionen mente, at man derigennem vilde opnaa vissé Besparelser og komme til at staa i bedre Kontakt med Publikum. Det samme naas muligvis paa anden Maade her. Men sikkert er det ikke. Om man opnaar Besparelser, er vanskeligt at sige i Øjeblikket, det maa nærmere undersøges. Naar det ved Forelæggelsen af Ministeren blev udtalt, at den stærke Decentralisation ikke er særlig paa sin Plads i et lille Land som Danmark, saa har det dog vist sig, at i Forhold, som komme vore temmelig nær — der er saaledes henvist til Würtemberg og Baden — virker en saadan Ordning ret tilfredsstillende. Imidlertid er det et af de Punkter, der kan forhandles om.

Med Hensyn til Lønningerne — jeg kan godt tage Pensionsbestemmelserne med — da ere de paa næsten alle Om-

raader i Overensstemmelse med Kommissionens Forslag og de enkelte Smaaforandringer pege i en Retning, som jeg sympatiserer med; de føre ikke til Forringelse men snarere til Forbedring af de lavere stillede Funktionærers Stilling. Ganske vist blev det anført af det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal), at Lønningerne for de to Direktører er sat noget højere end foreslaaet af Kommissionen for de fire, men den Slutningsløn, som fremkommer ved Kommissionens Forslag, er saa overordentlig lidt forskellig fra, hvad her foreslaas — jeg tror, Forskellen kun er 200 Kr., hvad der jo er aldeles forsvindende.

Med Hensyn til Tantieme hører jeg til dem, der overmaade gerne ser den indført. Kommissionen foreslog jo, at Tantieme først skulde uddeles, naar Statsbanerne havde givet et Udbytte af 2 pCt. af den anlagte Kapital, saaledes som den blev efter Nedskrivningen; men naar Minimumsudbyttet nu i Forslaget er nedsat til $1\frac{1}{2}$ pCt., skal jeg i alt Fald for Tiden ikke udtale mig derimod, da jeg er fuldstændig enig med den sidste ærede Taler (Breinholt) i, at der mulig kan gaa ikke saa ganske kort Tid, inden en saadan Bestemmelse vil komme til at virke. Da jeg af Erfaring ved, at Princippet i private Forretninger ofte kan have en overordentlig gavnlig Indfyldelse paa disse Forretningers Udbytte, ønsker jeg, at det kommer til at virke saa tidlig som muligt.

Det er jo ganske naturligt, at det bliver Administrationens Sag at bringe hele denne store Sag til Udførelse, naar Lovforslaget en Gang bliver vedtaget, men jeg kunde dog have ønsket, at enkelte andre Punkter end de, der omhandles i Lovforslaget, vare blevne berørte. Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) har saaledes nævnt Jernbanaadet. Jeg kunde ogsaa have ønsket, at Kommissariatforholdene vare blevne ordnede gennem Lovforslaget. Jeg kunde have ønsket, at Forholdet mellem Direktionen og Ministeriet var nærmere præciseret. Og endelig kunde jeg have ønsket, at man i Lovforslaget havde fastsat om end kun ganske faa, saa dog temmelig bestemte Regler om den Maade, hvorpaa den fremtidige Regnskabsførelse skal finde Sted. Det har bestandig for mig staaet som et overmaade vigtigt Punkt, ikke alene for Jernbanerne, men ogsaa af Hensyn til Statsrevisionen. Jeg befrygter, at naar man ikke kommer til aldeles be-